

черь, късно при менъ дойде Борилъ, накара стражата да ме пусне и ме заведе въ палата. Разбрахъ, че и часть отъ тукашнитъ войски сж съ тѣхъ. Когато тѣхни хора сж на стража, азъ имамъ доста голѣма свобода. Излизамъ изъ кулата, ямъ каквото поискамъ. И на нощното заседание въ палата, кой мислишъ сжщо присѣтствуваше?

— Кой?

— Царицата! Представи си. Долна жена... Очитѣ ѝ заслужава да се извадятъ... Да предава мъжа си...

— Вещица!

— И кой още мислишъ? Протопопъ Константинъ, епископъ Павелъ и князь Иона.

— Иона! Какво търси тукъ? Никой не знае, че е пристигналъ...

— Но все пакъ е тукъ. Съ очитѣ си го видѣхъ... Неговитѣ хора сж при Истѣра. Щомъ дойде вестъ, че царьтъ е убитъ, тѣ ще нахълтатъ въ Търново и ще провъзгласятъ Борила за царь...

— Борилъ царь! Боже упаси... — и момъкътъ се прекръсти.

Изведнѣжъ Сеславъ стисна сина си за ржцетѣ.

— Мирчо... По-скоро... Тичай у алагаторъ Георги. Ахъ, не. Чакай, и той билъ съ тѣхъ... Тичай у протостраторъ Матая. Той вѣроятно е още вѣренъ на царя. Има и силни коне. Да бѣга, да бѣга по-скоро въ Солунъ... Да извести на царя. Нека се пази отъ Манастьръ!

— Манастьръ!

— Да. Манастьръ. Най-вѣрниятъ отъ вѣрнитѣ. Той е опредѣлениятъ.

— Невъзможно.

— И азъ не го вѣрвамъ, но... Сама Целгуба го каза. Изглежда, че сж му обещали да го въздигнатъ въ болярско достоинство. А царьтъ бѣше обещалъ на Коца... Нали знаешъ, че Коца и Манастьръ напоследъкъ враждуваха.

— Манастьръ... — пошѣпна още веднѣжъ смаяниятъ момъкъ.

Баща му го стресна.

— Всѣки загубенъ мигъ е гибеленъ... Тичай у Матая.